

Voorleesverhaal

**VADERS
VOOR
LEZEN**

2014 • 2015

VOOR
KINDEREN
VAN
10 TOT 12
JAAR

LEES
15 MINUTEN
PER DAG

SOLDAATJE SPELEN

van

JACQUES VRIENS

Soldaatje spelen

‘Pauw! Pauw! Pauw!’ galmde het over het plein. Bram zat ineengedoken achter een struik. In zijn hand hield hij een liniaaltje, dat als geweer dienstdeed. Naast hem lag Vincent.

‘De vijand nadert,’ siste Bram. ‘We moeten vluchten.’

Vincent krabbelde overeind. ‘Wacht even, m’n veter zit los.’

‘Nee,’ zei Bram. ‘Kom, de vijand wacht niet! Volg mij. We zoeken dekking in het fietsenhok.’

Hij sprong overeind en begon te hollen. Vincent kwam struikelend achter hem aan. Van alle kanten barstte het geknal los.

Boven op het klimrek zat de aanvoerder van de vijand:

Maarten.

‘Takke-takke-takke-tak,’ ratelde zijn ruimtepistool.

‘Pauw! Pieuw! Pieuw!’ riep de rest van de vijand.

Hijgend bereikte Bram het fietsenhok, waar hij zich verstopte achter de fiets van meester Frits.

Op het plein klonk gejuich. Vincent was gestruikeld over zijn veters en lag languit op de grond.

‘Grijp hem,’ brulde Maarten vanaf het klimrek naar zijn manschappen. ‘Hij is geraakt door mijn ruimtepistool.’

Twee jongens en een meisje kwamen aanhollen en pakten Vincent stevig beet.

‘Ik viel over m’n veters,’ protesteerde Vincent. ‘Dat telt niet.’

‘Niks mee te maken,’ antwoordde Katrien. ‘Je bent erbij.’

Vanuit het fietsenhok krijsde Bram: ‘Pauw, pauw, pauw! Jullie zijn dood. Geef je over!’

‘Nee hoor,’ zei Katrien, ‘dat kan niet. Je bent veel te ver weg.’

‘Pauw, pauw, pauw!’ Bram schreeuwde zich bijna schor.

‘Jullie zijn erbij!’

‘Jij bent erbij,’ klonk er ineens een stem achter hem. Bram draaide zich geschrokken om en keek in het boze gezicht van directeur, meester Frits.

‘Bram, hoe vaak heb ik je nou al niet gezegd dat je niet in het fietsenhok mag?’

‘Ja maar meester, de vijand...’

‘En waarom loop jij met je liniaal buiten?’

‘U had toch gezegd dat we geen gewertjes mee naar school mochten nemen.’

‘Zo, en dan gebruik je maar een liniaaltje van school.’

‘Ja maar, de vijand heeft ook...’

‘Niks vijand, naar de klas jij! Ik zal dit meteen doorgeven aan jouw juf.’

‘Ja maar meester...’

‘Naar de klas!’

‘Ja maar...’

‘BRRRRAM!’

Met een diepe zucht slofte Bram het fietsenhok uit. Onmiddellijk opende de vijand het vuur, maar toen meester Frits ook tevoorschijn kwam, riep Maarten: ‘Staakt het vuren!’

‘Inderdaad ja,’ zei directeur Frits. Met een priemende vinger wees hij naar het ruimtepistool van Maarten.

‘Ben jij niet goed bij je hoofd? Heeft jullie juf dan niet duidelijk gezegd dat die dingen hier op school verboden zijn?’

Aarzelend kwam Maarten op de meester af.

‘Jawel, meester. Maar ik ben vandaag jarig en dan mag je toch altijd een van je cadeautjes mee naar school nemen?’

Wanhopig sloeg meester Frits zijn ogen naar de hemel.

‘Van harte gefeliciteerd,’ zei hij, maar het klonk niet erg vriendelijk. ‘Heb je dan geen andere cadeaus gekregen?’

‘Ja meester. Een cowboypak met twee pistolen, een bommenwerper, een...’

‘Hou maar op! Ik hoor het al. Breng in elk geval dat schietding naar binnen.’

Hij keek de andere kinderen onderzoekend aan.

Sommige hadden een takje of een stuk hout in hun hand, maar Katrien en Vincent hielden ieder nog krampachtig een hand op hun rug.

‘Wat hebben jullie daar?’ vroeg Frits streng.

Langzaam haalde Vincent een liniaal tevoorschijn.

‘Aha,’ riep de directeur, ‘nog zo’n ding. Zó worden hier de schooleigendommen vernield.’

En jij?’ vroeg hij aan Katrien. ‘Wat heb jij daar? Nou, komt er nog wat van?’

Katrien begreep dat er niets meer aan te doen was. Met gebogen hoofd haalde zij een grote bordliniaal achter haar rug vandaan.

De mond van de directeur viel open van verbazing. De andere kinderen schoten in de lach.

‘Dit is het toppunt,’ riep meester Frits woedend. ‘Is dat de bordliniaal uit jullie klas?’

Katrien knikte.

‘Naar binnen jullie!’ donderde de meester.

Op een draffe verdwenen de kinderen de school in. In de gang stond hun juf al te wachten. Ze had alles door het raam gezien.

‘Juf, juf,’ riep Vincent wanhopig. ‘Frits is woest!’

‘Overspannen,’ zei Katrien droog.

Juffrouw Jannie schoot in de lach. ‘Jullie zijn ook wel een mooi stel bij elkaar.’ De kinderen protesteerden.

‘We mogen niet eens met een liniaaltje rondhollen,’ zei Vincent boos.

De juf grinnikte. ‘Ja, nu noem je het een liniaaltje, maar daarnet was het een gevaarlijk pistool. Vooruit, ga maar gauw naar de klas. Bram zit er al... Het speelkwartier is toch bijna afgelopen. Ik ga wel even naar meester Frits.’

Dat was al niet meer nodig, want de directeur kwam met grote stappen de gang in. Hij voerde een klein meisje mee aan de arm, dat de aanwijfsstok van juf Jannie in haar handen had.

‘Hier heb ik er nog een,’ riep meester Frits boos. ‘Ze had zich verstopt tussen de kleuters in de zandbak met jouw aanwijfsstok.’

Het was Annemieke, de kleinste van de hele klas, die met grote boze ogen naar de meester keek.

‘Zelfs de meisjes doen tegenwoordig mee met dat schietgedoe,’ mopperde de directeur tegen juffrouw Jannie. ‘Het wordt tijd dat je daar eens ernstig over praat met je klas.’ De juf knikte en wenkte de kinderen om mee te gaan. De bel ging. Het speelkwartier was voorbij.

Even later zaten alle kinderen van groep zes in een grote kring.

‘Meester Frits wil nou eenmaal niet dat jullie soldaatje spelen op school,’ zei Annie.

Bram stak zijn vinger op. ‘We doen toch niks. We roepen alleen maar af en toe “pauw pauw...”’

‘Weet je wat ik het stomste vind,’ riep Annemieke, ‘dat hij zegt dat meisjes niet mee mogen doen met soldaatje spelen.’

Katrien was het daar helemaal mee eens. ‘En net toen ik Vincent eindelijk had gevangen, ging meester Frits zich ermee bemoeien.’

‘Je had me niet gevangen,’ zei Vincent. ‘Ik struikelde over m’n veters.’

‘Ik had je wel gevangen!’

‘Niet waar!’

‘Wel!’

‘Niet!’

Juf Jannie klapte in haar handen. ‘Zo weten we het wel. Het is maar goed dat meester Frits ertussen kwam, anders hadden jullie buiten al ruzie gekregen.’

Maarten vroeg: ‘Juf, wat vind jij van soldaatje spelen?’

Jannie aarzelde: ‘Tja... als ik eerlijk ben, vind ik het niet zo erg. Jullie kunnen het beter nú spelen, dan dat je het later echt doet. Mijn broertjes deden het vroeger ook altijd. Het zijn nu heel aardige jongens geworden die geen vlieg kwaad doen. Eentje zit er zelfs bij een club die tégen het leger is.’

‘Ik ga later wél bij het leger,’ riep Maarten.

‘Ik niet,’ riep Katrien.

‘En nou doe je wel mee?’

‘Nu is het een spelletje, maar later is het echt.’

Bram zuchtte. ‘En zelfs een spelletje mag niet van Frits.’

Juf Jannie knikte. ‘Daarom moeten jullie het ook maar niet meer doen. Meester Frits is nou eenmaal een beetje ouderwets in die dingen, maar verder is hij heel aardig.’

‘Boeoeoe...’ riep Dirk, die het al een paar keer aan de stok had gehad met Frits. ‘Volgens mij houdt hij helemaal niet van kinderen. Hij houdt alleen maar van die kleine dikke hond van hem. Die tekkel!’

De klas lachte.

Juf Jannie werd een beetje boos. ‘Wat minder kan ook wel, Dirk. Hij was niet voor niks kwaad op jou. Je had allemaal vieze woorden op het plein gekalkt.’

‘Mijn zus zit bij hem in groep acht,’ zei Katrien, ‘en die vindt hem wel aardig. En Rikje is ook aardig.’

‘Wie?’

‘Rikje, dat dikke kleine hondje van hem.’

‘Weet je wat?’ stelde juf Jannie voor. ‘Jullie spreken gewoon woensdagmiddag af in het bos om soldaatje te spelen. Dan hebben jullie van niemand last.’ De kinderen vonden dat een goed idee.

Zo kwam het dat die woensdagmiddag in het bos, even buiten het dorp, bijna heel groep zes soldaatje speelde.

De ene partij stond weer onder aanvoering van Maarten en de andere partij had Katrien als aanvoerster gekozen. Bram had daar wel moeite mee, want meestal was hij de leider. Maar toen Katrien hem een paar dropjes gaf en zei dat hij verkenner mocht zijn, was hij weer tevreden.

Het bos was vrij dicht, met veel struiken en smalle paadjes, zodat je heerlijk kon sluipen. Het legertje van Katrien had zich teruggetrokken achter een heuveltje. De kinderen bespraken hoe ze de vijand in de val konden lokken.

‘We moeten Maarten zien te pakken,’ zei Vincent. ‘En daarom heb ik een plan. We graven een valkuil en lokken hem hiernaartoe.’

‘Hoe kan dat nou?’ vroeg Dirk. ‘We hebben niet eens een schep.’

Met een geheimzinnig gezicht liep Vincent naar een grote struik en haalde er een schep onder vandaan.

De kinderen klaptten in hun handen. Dat was nog eens slim: zonder dat iemand het merkte, had Vincent een schep het bos in gesmokkeld.

Ze gingen meteen aan de slag en even later zat er al een behoorlijk diep gat in de grond. Zorgvuldig dekten ze de kuil toe met takken en bladeren.

‘Zo,’ zei Katrien. ‘Nu gaan we de vijand besluipen en lokken hem hierheen. De verkenners gaan voorop.’

Nu ze niet op school waren, hoefden ze zich tenminste niet te behelpen met takjes en linialen. Iedereen had van huis een speelgoedgeweer meegenomen. Bram had zelf een mooi houten geweer in elkaar getimmerd en daarmee sloop hij nu voorzichtig voor de groep uit. Hij holde steeds een meter of tien naar voren en keek of alles veilig was. Dan seinde hij naar de anderen dat ze konden komen.

Bijna onhoorbaar bewogen ze zich een hele tijd door het bos.

Ze waren zeker al tien minuten onderweg toen ze bij een breed pad kwamen. ‘Dekken,’ fluisterde Bram. ‘Er komt iemand. Onraad.’

Vlak bij de plek waar Bram zat, maakte het pad een scherpe bocht. Voorbij die bocht hoorde hij duidelijk iemand komen aanrennen.

Dat móést de vijand zijn.

Hij gebaarde naar de rest van het leger dat ze gebukt achter hem moesten gaan zitten.

‘Als ze de bocht om komen,’ fluisterde Katrien, ‘springen we tevoorschijn. Meteen schieten.’

De kinderen wachtten met ingehouden adem. ‘Ja, nu!’ gilte Katrien.

Het leger stortte zich vanuit het struikgewas het pad op.

‘Pauw! Pieuw! Pauw, pauw, pauw!’

Plotseling bleef iedereen verstijfd staan.

Vlak voor hun neus stond een hijgende meester Frits. Zijn ogen rolden bijna uit zijn hoofd.

‘Wat... wat... is dit?’ stamelde hij.

Veel tijd om iets uit te leggen kregen de kinderen niet, want vanaf de overkant van het pad kwam nu het leger van Maarten aanstormen. ‘Pauw! Takke-takke-takke-tak!’

Opgeschrikt door het geschiet van de anderen, wilden zij zich meteen in de strijd werpen. Toen ze de directeur van hun school zagen, bleef ook Maartens leger als aan de grond genageld staan.

Op een sukkeldrafje kwam over het pad een wat oudere dame aangelopen.

‘Heb je al wat gevonden?’ riep ze tegen meester Frits.

‘Nee... nee...’ stamelde de meester, want hij was nog steeds stomverbaasd.

De kinderen zagen nu dat die dame de vrouw van de directeur was. ‘Dag kinderen,’ zei ze. ‘O, ik zie het al, jullie zitten bij mijn man op school.’ De kinderen knikten. ‘Er is iets vreselijks gebeurd,’ ging ze verder. ‘We waren aan het wandelen met onze Rikje. Hij liep heel even een klein stukje het bos in en plotseling was hij verdwenen. We lopen al een hele tijd te zoeken,

maar ons hondje is nergens te vinden.’

De tranen liepen bij de vrouw van de meester over de wangen.

‘We begrijpen er niets van,’ zei de directeur. ‘Rikje komt altijd meteen als je hem roept. Er móét iets gebeurd zijn.’

Het bleef even stil.

Bram kuchte en deed een stap naar voren. ‘Meester Frits, we willen wel helpen zoeken.’

Het gezicht van de directeur klaarde op.

‘We zetten het leger in,’ zei Katrien.

Even leek het of de meester weer boos werd. Hij keek de kinderen een voor een streng aan. Maar ineens glimlachte hij en zei: ‘Als jullie het leger voor Rikje willen inzetten, dan zouden we dat erg fijn vinden.’

‘Vooruit mannen...’ riep Maarten.

‘En vrouwen!’ voegde Katrien er gauw aan toe.

‘Vooruit mannen en vrouwen! We kammen het hele bos uit.’

De kinderen verspreidden zich door het bos en overal hoorde je roepen: ‘Rikje, kom dan! Rikje, waar ben je?’

Bram, Katrien en Vincent bleven bij elkaar en Bram kon het niet laten om af en toe te roepen: ‘Dikje, waar zit je? Dikje, Dikje, kom bij de baas!’

Vlak bij de plek waar ze de valkuil hadden gegraven, hoorden ze een zacht geknalk. De drie kinderen renden erheen en daar zat Rikje, onder in het gat. Hij was er met zijn dikke lijf in getuimeld en zat zielig te kermen. ‘Ach, daar is-ie,’ zei Katrien vertederd. ‘Door mijn valkuil,’ juichte Vincent. ‘We hebben een hondje gevangen.’

Voorzichtig tilden ze Rikje eruit.

‘Hij is nog zwaarder dan ik dacht,’ zei Bram.

Rikje was inderdaad zo lief als de zus van Katrien had gezegd.

Dankbaar likte hij de handen van de kinderen.

In triomf liepen ze met Rikje terug naar het pad. Ze spraken af maar niets te zeggen van de valkuil.

‘Hij zat er vast al een hele tijd in,’ zei Vincent. ‘Daarom kon meester Frits hem natuurlijk niet vinden.’

‘Oei,’ zei Katrien. ‘Maar goed dat Rikje niet praten kan.’

Blaffen kon Rikje wel, want toen hij zijn baasje zag, rende hij op zijn korte pootjes luid keffend op hem af.

‘Fantastisch,’ zei de directeur, nadat Bram het hele leger weer bij elkaar had geroepen. ‘We zijn jullie erg dankbaar.’

‘Waar zat hij toch?’ vroeg de vrouw van de meester.

‘Eehh...’ antwoordde Katrien, ‘hij zat heel zielig onder een struik. Hij was vast de weg kwijt.’

Mevrouw knuffelde het hondje. ‘Ben je daar weer, kleine man? Was je de weg kwijt? En hebben deze lieve kinderen jou gevonden?’

‘Morgen trakteer ik jullie hele klas op ijs,’ zei meester Frits.

De kinderen gooiden hun wapens de lucht in.

‘Kom,’ zei de meester tegen zijn vrouw. ‘Wij gaan naar huis. Spelen jullie maar fijn verder.’

De volgende dag stapte de directeur de klas binnen met een grote doos ijsjes.

‘Ja juffrouw,’ zei hij tegen juf Jannie, ‘ik moet toegeven dat een leger soms heel nuttig kan zijn. Kinderen, ik wil jullie namens Rikje heel hartelijk bedanken.

Rikje kan jammer genoeg niet praten, daarom zeg ik het maar voor hem. Nogmaals héél hartelijk bedankt!’

Vrolijk aten de kinderen hun ijsjes op en dachten aan Rikje, die gelukkig niet kon praten.

Jacques Vriens

Wat vond jij van dit voorleesverhaal?

Deel jouw voorleesmoment (foto) en je mening over het voorgelezen verhaal met ons op @vvlezen onder vermelding van @<bedrijf waar je werkt> en maak kans op een mooie prijs!

WWW.VADERSVOORLEZEN.NL

Colofon

Dit verhaal is een uitgave van de Leescoalitie. Tekst: Jacques Vriens. Uit: Ha/Bah naar school.
Met dank aan: Uitgeverij Van Holkema & Warendorf. Vormgeving: Moker Ontwerp